75 років Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 106. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 6-го ЧЕРВНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 6, 1968 No. 106. VOL. LXXV

АМЕРИКА І СВІТ ПОТРЯСЕНІ ЗАМАХОМ НА ЖИТТЯ СЕНАТОРА РОБЕРТА КЕННЕДІ

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 5 червня, 1968

В АМЕРИЦІ

НАЙВИЩИЙ СУД ЗСА УНЕВАЖНИВ ЗАСУД Джанні Себбета за те, що агенти секретної служби знайшли в нього кокаїну в лютому 1966-го року, і суд засудив був його за імпорт кокаїни та за її переховування в своєму домі. Агенти знали, що в домі Себбета є кокаїна. Вони застукали до закритих, але не до замкнених на ключ дверей. Коли ніхто не відзивався, вони увійшли до помешкання, де знайшли кокаїну. 8 суддів вирішили, що це був законом недозволений вхід до помешкання, тому вони скасували засуд Себбета. Тільки суддя Гюго Л. Блек був проти того, щоб касувати засуд Себбета.

ДЕПАРТАМЕНТ РІЛЬНИЦТВА ПОВІДОМИВ, що Уряд перебирає під свою адміністрацію допомогу харчами в 42-ох повітах тому, що місцева влада відмовилася займатися розподілом цієї допомоги. Цю допомогу дає Уряд одній тисячі повітів, в яких живуть люди з малими прибутками. На цю допомогу за допомогою харчових значків мають видати 270 мільйонів дол. Ці 42 повіти знаходяться в Тексасі, Флориді, Айові, Луїзіяні, Небрасці, Теннессі, Джорджії і Південній Дакоті та у Вірджінії.

ЧЛЕНИ ПРОВІНЦІЙНОЇ ТОРОНТОНСЬКОЇ легіслятури вже цілий місяць навчаються французької мови. Провінційний уряд постачає фонди на платню для вчителів та на купно фільмів, книжок та іншого научного приладдя. В провінції Онтаріо живуть 7 мільйонів осіб, з цього 10 відсотків є французького походження. Коли б було відповідне число учителів, то в школах в онтарійській провінції ввели б навчання французької мови, щоб цим способом послабити ірреденту, яку видко в провінції Квебек, де більшість населення французького походження. Прем'єр Онтаріо д-р Джан Робертс підтримує цей франкофільський рух.

АЖ ТЕПЕР ТОЧНО ОБРАХУВАЛИ, що при кінці тижня у зв'язку з Меморіяльним Днем в автомобільних випадках згинули на шляхах і вулицях цієї країни 628 осіб. Минулого року число смертних випадків впродовж чотирьох днів, від Меморіяльного Дня до неділі становило 608 осіб. Часописи пригадують, що минулого року під час чотирьох вільних днів з приводу Дня Незалежности згинули на дорогах 732 особи. Та рекордовим числом були втрати під час Дня Подяки в 1966 році, коли під час чотирьох вільних днів, (від четверга до неділі) втратили життя 748 осіб.

НАЙБІЛЬШИЙ У СВІТІ ПАСАЖИРСЬКИЙ корабель відомої англійської Компанії Кунарда 83.000-тонновий „Квін Елізабет" буде від осени ц.р. стояти в Форті Лаудердейл на Флориді, де буде використовуваний як готель та на всякі конвенції. Його купили три американські мільйонери за 7,750.000 дол. Цей корабель збільшить число туристів до Флориди на два до трьох мільйонів річно. Цей корабель мав 30 років, він був перестарілий як пасажирський корабель. Його хотіли примістити у Філядельфії, Па., але там не було доброї автостради, яка була б дойздом до цього готелю-корабля.

У СВІТІ

ІНДІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ІНДІРА ГАНДІ має труднощі у власній, Конгресовій, партії. На зборах Всеіндійського Конгресового Комітету з участю його 700 членів, опозиційна група коло 100 осіб гостро критикувала політику уряду Індіри Ганді, закинувши урядові вину в погіршенні економічної ситуації в Індії, у зв'язку з чим відбулися в різних провінціях Індії заворушення.

СХІДНЬО-НІМЕЦЬКІ КОМУНІСТИ ЗВІЛЬНИЛИ американця Роналда Віденгефта, якого арештували були у вересні мин. року під закидом шпигунства. 31-річний Роналд Віденгефт поїхав був до Берліна, щоб зібрати матеріяли для своєї докторської праці про німецьку архітектуру. Він жив у Західньому Берліні і кількакратно їздив до Східньої Німеччини. Його арештували, як він фотографував якийсь будинок.

ЛЕ ДУК ТО — ЦЕ НОВИЙ ЧЛЕН ДЕЛЕГАЦІЇ Північного В'єтнаму на Паризькій конференції. Він є старший рангою від голови делеґації Хуанґ Туї, але цей останній залишиться надалі головою делеґації, а Дук То буде офіційно „радником" делеґації. Цей 57-літній комуніст є членом Політбюра компартії Північного В'єтнаму, що офіційно називається „Ляо Донг", більшість свого життя перевів на революційній роботі і є спеціялістом справ Південного В'єтнаму.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ЧАСЬКОЇ КОМПАРТІЇ Александер Дубчек промовляв в минулий понеділок до 6.000 комуністів у Брно на Моравах і виясняв, чому виключено з партійного Центрального Комітету колишнього партійного генерального секретаря й колишнього президента Антона Новотного. Він заявив, що ЧСР залишиться приятелем і союзником СССР та що не буде старатися пропагувати своїх демократичних реформ в інших комуністичних країнах, але теж не хоче, щоб будь-хто з-зовні втручався в її, Чехословацьких, внутрішні справи.

НА КІПРІ ПОЧАЛИСЯ безпосередні розмови між кіпрськими греками, що становлять більшість на тому острові і мають владу, і турецькою меншиною, яка збройно протиставилася спробам змаґьяризувати її та відсунути від участи у владі. Однаково Греція, як Туреччина заінтересовані в тому, щоб на Кіпрі настав спокій.

ІЗРАЇЛЬ КОЛЬОНІЗУЄ СВОЇМИ ЛЮДЬМИ зайняті ним в шестиденній війні арабські землі — скаржаться араби. Арабський посадник міста Геброн звернувся до ізраїльського міністра військових справ Моше Даяна з проханням забрати геть з Геброну ізраїльських колоністів. Але Моше Даян заявив, що вони залишаться, поки зберігають спокій і не порушують законів. Може Даян висловив думку, що й коли Геброн повернеться арабам, то нічого не повинно перешкодити жити жидам під арабським правлінням, якщо вони будуть льояльними.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ У ВАШИНГТОНІ

Продовження репортажу із вчорашнього числа на сторінці 4-ій

Президент оптимістично оцінює ситуацію у світі

Глесборо, Н. Дж. Президент Джансон виголосив у вівторок 4 червня промову в Стейтовому коледжі у Глесборо в Ню Джерзі, у тому самому містечку, де кругло рік тому він перевів 10 годин на розмовах з совєтським прем'єром Алексеєм Косигіном. Президент присвятив теперішню свою промову міжнародній ситуації, кількакратно пригадавши ту минулорічну конференцію з совєтським прем'єром. Він звернув увагу, що всупереч острахові, що В'єтнамська війна перешкодить будь-якому зближенню між ЗСА і СССР — підписано договір проти поширювання зброї у сферичному обширі і про безпосередню летунську комунікацію та виготовлено проєкт договору проти поширення атомової зброї. Президент висловив надію, що знайдеться потрібна скількість держав в Об'єднаних Націях для схвалення того договору, після чого треба буде переговорювати з СССР про обмеження атомового збросння, про обопільне зречення з системи протиракетної оборони та про багато інших справ. Президент висловився оптимістично про можливості звужування розбіжностей між ЗСА і СССР. Як дві найважливіші сучасні міжнародні проблеми, Президент назвав — Середній Схід та В'єтнамську війну. ЗСА підтримують світову місію амбасадора Гуннара Яррінґа, який дістав мандат від Ради Безпеки ОН, вживає всіх зусиль, щоби довести до замирення між Ізраїлем і його арабськими сусідами і ЗСА, у порозумінні з іншими державами, підтримують тіо його зусилля. Щодо В'єтнамської війни, то Президент ствердив, що Північний В'єтнам, у відповідь на конкретні пропозиції Америки „має тільки пропаґанду". Представники Північного В'єтнаму на Паризькій конференції все ще „заперечують факт, відомий всьому світові: щодо масової приявности північно-в'єтнамських військ у Південному В'єтнамі". Тому, поки Північний В'єтнам не змінить свого становища, „мусимо бути сильними і твердими". Осягнути мир — дуже трудно, іноді труднійше, як вести війну.

Представник Кампанії Вбогих Людей з'ясовує мінімальну програму

Вашингтон. — Один із неґритянських провідників, які керують Кампанією Вбогих Людей, Бейард Растін закликає до загальної демонстрації у Вашингтоні в дні 19-го червня, щоб показати Конґресові й Урядові, що вбогі люди несамовитені в домаганні здійснити давно „американську обіцянку про можливості, гідність та справедливість для всіх". Растін опублікував „заклик до всіх американців", в якому просить всіх підтримати цю акцію - протест за допомогою ненасильних дій. Він в 1963-му році керував спокійною демонстрацією неґрів у Вашингтоні, в якій взяли участь 200,000. На його думку Конґрес міг би легко ехвалити „такі законопроєкти, які допомогли б убогим: 1. Створити один мільйон варстатів праці при корисних публічних роботах. 2. Впродовж найближчих десятьох років збудувати шість мільйонів мешканевих одиниць. 3. Скасувати ті обмеження в соціяльному забезпеченні, які Конґрес ехвалив минулого року. 4. Застосувати до фармерських робітників ту опіку, яку дає закон промисловим робітникам. 5. Скасувати ті скреслення в бюджеті, які Конґрес зробив у фондах на боротьбу проти вбогости.

Расові екстремісти в Ню Йорку плянували вбити президента Джансона

Ню Йорк. — Поліційний агент Едвард Гавлетт зізнав в суді, що расові екстремісти Герман Ферґусон та Артур Гарріс плянували вбити президента Джансона. Гавлетт в порозумінні з поліцією вступив до групи расових екстремістів, яка плянувала вбити Роя Вілкінса, виконного директора Товариства для Поступу Кольорових Людей. Свідок зізнав, що один із підсудних мав сказати таке: „Коли вб'ємо Роя Вілкінса — ми можемо вирішити, щоб дістати нашого президента Линдона Джансона". Поліцист Гавлетт вступив був до групи, що називалася „Чорним Братством Поліпшеного Суспільства" в червні 1965-го року.

Франція підтримує золотом свою захитану валюту — страйки продовжуються

Париж. — Новопризначений французький міністер фінансів Кув де Мюрвіль, постійний міністер закордонних справ за ввесь час урядування де Голля, повідомив, що французькі резерви волота й чужої валюти зменшилися з 6-ох більйонів дол. до 5,700,000.000 дол. Франція відтягнула теж 745 мільйонів долярів з Міжнародного Монетарного Фонду, щоб активно викуповування франка на міжнародних біржах — підтримати його захитану вартість. Федеральний банк Резерви в Ню Йорку і Банк Міжнародних Розрахунків у Швайцарії діяли, як агенти Франції. Генеральний страйк у Франції, який триває вже близько три тижні, спричинить напевне великі дефіцити — державного бюджету і платничого балансу, а висока підвишка платень спричинить підвишку харчових і інших продуктів, що внаслідку дасть загрозу інфляції. З уваги на величезні резерви золота і чужих валют у державному Французькому Банку — Франції не грозить девальвація, але ці резерви зменшаться й автоматично припинилась акція Франції на підтривання вартости доляра. Тим часом у Франції все ще нема комунікації — залізницями, літаками ані автобусами — і страйк охоплює багато галузей промислу, між іншим — фабрики автомобілів. Зате вернулись до праці робітники в газівнях і електрівнях, а в багатьох інших ділянках осягнено порозуміння, яке проте мусить знайти ще одобрення збоку робітників.

Ізраїль і Йорданія знову зударились — з участю гармат і летунства

Об'єднані Нації. — Ізраїль і Йорданія одночасно зголосили скарги до Об'єднаних Націй, обвинувачуючи один одного у не спровокованому наскоку. За ізраїльськими джерелами — новий воєнний зудар, що стався вночі з 3 на 4 червня і у вівторок 4 червня вранці був наслідком обстрілювання ізраїльських хліборобських осель з йорданського боку. До рушничного й скорострільного вогню приєдналися далекобійна йорданська артилерія. Тоді — твердять ізраїльці — Ізраїль вислав на йорданський бік своє летунство та побороли йорданські артилерійські становища власним гарматним вогнем. Йорданія твердить, що вона збила чотири ізраїльські літаки, що ізраїльці заперечують. Так само ізраїльці заперечують твердження йорданських арабів, наче б Ізраїль вперше вживав ракет „з землі-на землю". Зате Ізраїль признає, що бомбардування йорданського міста Ірбід, яке ще недавно нараховувало тільки 15.000 мешканців, але розпухнявіло з арабськими втікачами до кругло 100.000 мешканців. Цей новий ізраїльсько-арабський зудар ставиться в наверед'я перших роковин ізраїльсько-арабської війни. Всі дотеперішні мирові зусилля не вдалися, бо Ізраїль наполягає на безпосередні переговори й замирення з арабами, чого ці останні не хочуть.

Уряд проти збільшування мита від імпортованих товарів

Вашингтон. — Представник Уряду президента Джансона амбасадор Віллям М. Рот, зізнаючи в Палатній Комісії Способів і Засобів, заявив, що збільшення мита від імпортованих товарів, яке плянують обидві Палати Конґресу, спричинить те, що й інші держави обмежуватимуть імпорт із ЗСА, і внаслідок цього не зменшиться дефіцит в платничому бюджеті з закордоном, що має бути головною ціллю тих, які домагаються збільшити мита від імпортованих товарів. Рот заявив, що збільшення мита було б великим риском і принесло б шкоду, а не користь цій країні. Минулого року ЗСА видали на 3.57 більйона долярів більше за кордон, як звідтам дістали. Конґрес хотів би зменшити цей дефіцит на 3 більйони дол. Про важливість ситуації свідчить, що в Палатній Комісії були присутні секретарі праці, торгівлі і внутрішніх справ. В середу 5-го червня мали зізнавати державний секретар Дін Раск та секретар рільництва Л. Фрімен. Вони також будуть проти того, щоб збільшувати мита від імпортованих товарів.

СЕНАТОР КЕННЕДІ ВАЖКО ПОРАНЕНИЙ В ГОЛОВУ ПІД ЧАС СВЯТКУВАННЯ ПЕРЕМОГИ В КАЛІФОРНІЙСЬКИХ ПРАВИБОРАХ

Сенатор Роберт Кеннеді

Лос Анджелес, Каліф. — В середу 5-го червня вранці Америкою і світом потрясла жахлива вістка про замах на життя сенатора Роберта Ф. Кеннеді кілька хвилин після того, як він тут в готелі Амбасадор виголосив промову з нагоди його перемоги в демократичних президентських праviборах у Каліфорнії. В годині 8.30 рано, як це число „Свободи" почало друкуватись, ще не було вістки про стан важко пораненого в голову сенатора Р. Кеннеді, але від кількох годин повторювано повідомлення, що його стан є „дуже критичний". Впродовж кількох годин штаб із шести лікарів переводив над пораненим сенатором операцію, щоб усунути з мозку кулю.

Ця нова страшна трагедія персонального насильства трапилася, як згадано, в готелі Амбасадор, де сенатор Р. Кеннеді мав свою передвиборчу квартиру, о год. 3.15 нюйоркського часу (приблизно о год. 12.15 місцевого, каліфорнійського часу), як сенатор Кеннеді скінчив свою промову перемоги в демократичних президентських праviборах у тому стейті. Сенатор Кеннеді здобув у тих праviборах приблизно 48 відсотків голосів у порівнянні із 42 відсотками, що їх здобув сенатор Ю. МекКарті. Вкороткі після промови, до сенатора підійшов із тріюмфуючої виборчою перемогою публіки молодий чоловік та почав божевільну стрілянину із 22-калібрової пістолі. Одна куля поранила сенатора Кеннеді в плече, а друга, що пощілила його в голову за правим вухом та ввійшла в мозок, поранила його критично. Сенатор не відразу втратив притомність, бо коли падав на долівку то питав „чи всі о-кей". Було ще 5-ть осіб поранених, але ніхто не критично. Намаганого скритовбивця зловлено на місці і він мав промимрити щось в роді „я це роблю для моєї країни". Він не сказав — щонайменше в цій хвилині ще не подано до відома його прізвища. Він віддав всіх стрілів із віддалі яких п'ятьох стіп. Мали заарештувати ще одну незнану людину. Пораненого сенатора Р. Кеннеді негайно перевезено до шпиталю Доброго Самаритянина і там почалася складна операція для усунення кулі з мозку. Вістка про цю нову трагедію на-скільки блискавкою рознеслася не тільки в Америці, але і в цілому світі. Президент Джансон, численні законодавці, всі кандидати в теперішніх праviборах висловили свій жах на вістку про цю трагедію, яка не має жодного глузду. Сенатор Роберт Ф. Кеннеді є рідним братом покійного президента Джана Ф. Кеннеді, що згинув від кулі скритовбивника в Далласі в Тексасі в 1963-му році.

Дружина пораненого сенатора Кеннеді була біля нього під час скритовбивчого замаху. Дружина покійного президента Джана Кеннеді, пані Джакелін Кеннеді, довідалася про замах на життя Сенатора перебуваючи в Ню Йорку, як до неї потелефонувала її сестра, принцеса Радзівіл, яка вже знала про замах та хотіла довідатися про подробиці. Місцева поліція веде інтенсивне слідство, щоб виявити всі деталі. Справою заінтересувався генеральний прокуратор та доручив Федеральному Бюрові Інвестиґацій співпрацювати з місцевими властями для повного вияснення всіх причин і обставин замаху. Президент Джансон негайно доручив Службі Безпеки взяти в постійну охорону родину Кеннеді. Посадник Ню Йорку Ліндсей доручив поліції давати спеціяльну охорону всім кандидатам у теперішніх виборах.

Адв. Роман Гуглевич перевибраний на голову Метрополітального Відділу УККА в Ню Йорку

НЮ ЙОРК ЗДОБУВ ПЕРШЕ МІСЦЕ В ЗБІРЦІ ДАТКІВ НА УНФ В 1966 І 1967

Ню Йорк, (Н. Н.) — В суботу, 25 травня 1968 року в Українському Народному Домі відбулися Звичайні Загальні Збори Комітету Об'єднаних Американсько-Українських Організацій Великого Ню Йорку — Метрополітального Відділу УККА в приявності 57 уповноважених делеґатів, що репрезентували 43 членські організації. Збори відкрив о годині 4.30 пополудні голова Комітету адв. Роман Гуглевич. Вступну молитву провів Впр. о. д-р В. Ковалик, ЧСВВ із українсько-католицької церкви св. Юра. Після того обрано Президію Зборів у складі: адв. Роман Олесницький — предсідник, Іванна Бенцаль — заступника предсідника, та інж. Іван Гурик — секретар. До почесної Президії покликано Впр. о. д-ра В. Ковалика та представників Централі УККА в особах д-ра Ярослава Падоха та мґра Івана Базарка.

Вичерпний звіт про стан і працю Комітету склав голова адв. Роман Гуглевич, представляючи дії завідуючих органів в часі останньої каденції підприємті в напрямі реалізації основних завдань тої загально-громадської організаційної надбудови, а саме: а) об'єднання всіх діючих на терені Ню Йорку українських організацій, б) координування їхніх дій для успішного реалізування їх власних та загально-громадських цілей, в) кермування справами, в яких заінтересовані загал

(Закінчення на стор. 3-ій)

НЮ ЙОРК ОДЕРЖАВ ГРАМОТУ УККА

Представник Централі УККА д-р Ярослав Падох вручає голові Метрополітального Відділу УККА адв. Романові Гуглевичеві грамоту признаня тому ж Відділові УККА за зразкову громадську працю і за добру організацію збірки Національного Датку в роках 1966 і 1967. На знимці (крім згаданих) Впр. о. д-р В. Ковалик, ЧСВВ, Президія Зборів в особах адв. Р. Олесницького, Іванни Бенцаль і інж. Івана Гурика та заступники голови Відділу УККА мґр. Іван Базарко, що заразом є директором канцелярії УККА, та Катерина Пеленюк

Павло Шевчук переобраний на голову Комітету Відділів УНС Тройської Округи

Амстердам, Н.Й. — Минулої неділі, 2-го червня ц.р. тут у приміщенні Українсько - Американського Клюбу відбулися загальні збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу з осідком в м. Трой, на яких вчетверте на голову Округи обрано відомого й успішного союзового діяча з Вотервліт, Павла Шевчука. У зборах взяли участь 32 представники Відділів Округи, разом з місцевим парохом української католицької церкви о. Левом Ліщинським, який молитвою розпочав та згодом закінчив наради. Керував зборами головний радний Володимир Запаранюк, якого обрано на голову зборів на пропозицію голови місцевого 266-го Відділу УНС п. Дмитра Олійника, який відкрив збори та привітав прибувших. Перед нарадами пошановано вставанням пам'ять померлого гол. касира УНС сл. п. Івана Кокольського. На секретаря покликано Василя Колодія і Осипа Пацака. Після прийняття протоколу попередніх зборів,звітував з діяльности Округи її голова П. Шевчук, який підмітив успіхи та занедбання Відділів Округи в минулому році, а з окрема підкреслив брак співпраці з Відділами з Гадсону, при чому заповів, що відвідає ці Відділи й подбає про їх активність у цьому році. Хоч Округа, на жаль, не виконує вповні свого завдання, то все ж придбала стільки членів, що покрила всі втрати й здобула невелику надвишку. Як би не три Відділи, які замкнули рік браком, то успіх Округи був би ще більший. Дякуючи Відділам за співпрацю, голова закликав подбати про відмолодження складу союзо-

(Закінчення на стор. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Париж, Вашінґтон і Москва

Затаврування де Голлем „тоталітарного комунізму", який загрожує Франції, було приємною несподіванкою для Вашінґтону, який до цього часу бачив тільки залицяння де Голля до Москви і легковаження ним доморослих комуністів. Очевидно, коли вибирати між правлінням у Франції „народного фронту" з комуністами в ньому і де Голлем, то З'єднані Стейти воліють цього останнього. Недарма президент Джансон ствердив прилюдно, що „це дуже важливо для американського народу й решти світу, щоб у Франції була стабільність..." Алеж фактом є, що де Голль свою закордонну політику базує на ненависті до „англосаксонців" і що це він усунув НАТО й усі американські бази з Франції. І тому американці не мали б великої причини радіти, коли б у виборах 26 ц. м. виграли голлісти.

Одвертий виступ де Голля проти комуністичної агресивности не був приємний для Москви. Але совєтські правителі не дуже раділи й подіям, що довели у Франції до ґенерального страйку та захитання режиму де Голля. Кремлівські володарі не визнають „лівих", які не хочуть слухати їхніх наказів. Тим часом анархічні студенти звертаються однаково і проти „буржуазного" і проти комуністичного „establishment"-у. Москва не визнає і боїться таких комуністів та анархістів, які не коряться доктрині Маркса — Леніна в її нинішній московській інтерпретації. А французькі студенти й робітники робили авантюри і проголошували страйки без попереднього порозуміння з офіційною компартією, яка щойно згодом накинула їм свою керму, використавши для своїх політичних цілей. І тому совєтська преса писала про події у Франції надзвичайно стримано і не писала теж про компартію.

Якщо де Голль виграє вибори 26 ц. м., то він, мабуть, захоче бути „таким самим" після виборів, яким був перед останньою кризою, — однаково супроти Вашінґтону, як і Москви. Але він є людиною злопам'ятною і напевне не забуде загрози, яка виринула була для нього і Франції у постаті комунізму. Одначе й програ де Голля у тих виборах була б тільки тоді мила Москві, якби в її наслідку прийшов у Франції „народний фронт". Бо Москва не любить троцькістів і різних анархістів, які виступають, в ролі її суперників.

І тому, хоч Париж далеко і від Вашінґтону і від Москви — він турбує ці обидві столиці.

Злонамірна психоза

Уперше сиґнали нового політичного шторму в СССР виразно прозвучали на квітневому пленумі ЦК КПСС, де Брежнєв та його „колективне керівництво" несподівано проголосили, що мовляв, саме тепер розгорнулась особливо напружена „битва ідеологій". „Пляни і наміри буржуазної пропаганди зрозумілі — підірвати єдність соціялістичного табору, послабити соціялістичні країни", — писала київська „Літературна Україна" з 21 травня...

Дійсно, під Москвою, як кажуть, починає земля горіти, але при чім тут „буржуазна пропаганда", яка, до речі, в політичній площині незвичайно слабо поставлена? Навіть в цьому ювілейному році Прав Людини треба мало не з лупою шукати у міжнародній пресі статей на цю тему, особливо ж про потоптання Прав Людини в СССР. Але Москва, за старою традицією, все сквдає на „гнилий Захід". Відхід Юґославії, Альбанії, а тепер і Румунії та Чехо - Словаччини від прямого московського проводу треба ж якось пояснити поневоленим народам в СССР, як і найновішу заяву Болгарії, що не всі економічні пляни з Москви їй підходять...

Побоюючись поширення національно - визвольних стремлінь на народи СССР, Кремль вирішив піти в протинаступ бодай на власній території. Преса, радіо, телевізія, навіть театри і кіно нині заповнені матеріялами про необхідність боротися проти космополітизму, буржуазного націоналізму, релігії тощо. Саме в ці дні в Києві відбувається VII з'їзд Товариства „Знання" УССР, і „Молодь України" з 22 травня писала: „В сучасних умовах, коли відбувається різке загострення ідеологічної боротьби між капіталізмом і соціялізмом, члени товариства покликані посилити пропаганду марксизму - ленінізму" і т. п. Щоб залякати малодухів і, одночасно, підтримати членів компартії СССР та носіїв великоросійського державного шовінізму, совєтська преса вже почала публікувати „страшні історії" про шпигунів і диверсантів. У „Радянській Україні" з 19 травня були наведені десятки прикладів, як на кордонах України ловлять шпигунів навіть у паротягах із Заходу...

Створення напруження не свідчить про силу Москви.

КУДИ ЙДЕ ФРАНЦІЯ?

Мюнхен. — Це питання особливо турбує громадян Західньої Німеччини. Причину тривоги легко зрозуміти: Німецька Федеративна Республіка вже 20 років перебуває під натиском комуністичної пропаганди зі Сходу, на німецькій території, в так званій Німецькій Демократичній Республіці, Москва створила комуністичну твердиню під владою свого вірного слуги — Ульбрихта. Двадцять дивізій совєтської армії перебувають у цій „демократичній" республіці, що не дає своїм підданим навіть права провідати рідних у Німецькій Федеративній Республіці.

Суспільство в Західній Німеччині ставить собі питання: що станеться з цією вільною країною, якщо у Парижі, замість триколорових, переможно замають червоні стяги комуністичної диктатури з серпом і молотом? Тоді Німецька Федеративна Республіка була б стиснута між двома ворожими силами, готовими „визволити" її так, як Москва в 1945 р. „визволила" 100 мільйонів мешканців між Балтійським і Чорним морями.

Журналісти й політики Західньої Німеччини аналізують кризу, що створилася у Франції в травні 1968 р., і приходять майже одноголосно до висновку про її причини й наслідки. Як після смерти Сталіна, комуністи й не-комуністи уважали його особу, його характер та стиль його поліційного тиранічного режиму за головну причину „замороження" совєтської імперії протягом 30 років, так тепер шукають і, більш чи менш переконливо, знаходять пояснення сучасної кризи у Франції в особі де Голля.

Безперечно, є тут частина правди. Однак, будемо стояти ближче правди, коли порівняємо владу де Голля з режимом Пілсудського в Польщі (1926-1934 р.).

Ці діячі прийшли до влади з допомогою війська, але також уміли деякий час вести за собою велику частину зорганізованого суспільства. 12-го травня 1926 р. Пілсудський збунтував залогу Варшави й околиць проти уряду й сойму. Робітники, невдоволені з матеріяльних причин урядом, пішли за Пілсудським. Польська Соціялістична Партія і навіть комуністи привітали переворот.

Але незабаром прийшло велике розчарування: Пілсудський зовсім не збирався переводити суспільно - господарських реформ на користь робітників і селян. Він оточив себе кар'єристами - „полковниками" і з приятелював з аристократами — великими землевласниками, як, наприклад, князі Радзивілли й інші.

Пілсудський створив свою партію — „Безпартийний бльок для співпраці з урядом" і почав систематично руйнувати незалежні від нього партії: Соціялістичну, Селянську й інші. Він принижував сойм, якому диктував свою волю, бувши „рішальним чинником" у державі. Він змінив виборчий закон, і послушний йому сойм ухвалив конституцію, в якій сказано, що польський уряд за свою діяльність „відповідає перед Богом та історією". Він хотів, щоб Польща грала визначну ролю в міжнародній політиці, але для цього та держава не мала матеріяльних засобів. Тому в війні 1939 р. Польща послала проти німецьких танків — кавалерію...

Де Голль прийшов до влади 13 травня 1958 року. Окупаційне французьке військо в Альжирі збунтувалося проти паризького уряду, що шукав шляхів до закінчення тієї колоніяльної війни. Де Голль із своєю „партією голлістів" обвинувачував усі партії Франції в „зраді". Ця пропаганда мала вплив на командирів та вояків французької армії. Особливо серед французьких парашутистів в Альжирі поширилися надії на диктатуру, яка, як вони вірили, єдина могла б удержати цю колонію під владою Франції. В Альжирі залунали голосні кличі — „походу на Париж", щоб скинути демократично вибраний парлямент та уряд і доручити владу де Голлеві.

В тій небезпечній ситуації поклали надії на де Голля також демократичні партії, вірячи, що він, герой другої світової війни, врятує Францію від громадянської війни.

Де Голль умів використати цю ситуацію для своїх цілей. Військові він обіцяв „французький Альжир", а переляканим провідникам політичних партій — охорону республіканського, демократичного ладу. Однак, він створив свій проєкт нової конституції, яка давала поширені права виконавчій владі - урядові. Парлямент ухвалив нову конституцію, при чому голосували проти неї тільки комуністи і група послів на чолі з колишнім прем'єром Мендесом Франсом. Він перестерігав французів, що нова конституція веде до диктатури де Голля. Все ж, надіючись на патріотизм де Голля, французи в 1958 р. вибрали його на пост президента республіки. З того часу де Голль, подібно до Пілсудського став „рішальним чинником" у Франції. Всупереч надіям командирів армії і французьких колоністів в Альжирі, де Голль вирішив припинити колоніяльну війну і дати волю також іншим колоніям Франції в Африці. Це рішення слід уважати за успіх де Голля, хоч він цим викликав шалену ненависть між командирами армії.

Таємна організація терористів (ОАС) підготувала кілька замахів на життя де Голля, але він щасливо врятувався. Учасники замахів були суджені і покарані смертю або довголітнім в'язницею. Ці факти тільки ілюструють відому правду: влада, яка гнобить інші народи, кує цим собі кайдани.

Невміння і нерішучість урядів „Четвертої Республіки" зліквідувати колоніялізм Франції дали можливість де Голлеві прийти до влади і створити режим „П'ятої Республіки", в якій виконавча влада (уряд) має перевагу над парлямeнтом. Подібно до Пілсудського, де Голль з погордою ставився до політичних партій, навіть до своєї „голлівської", і старався опозиційні партії послабити або й стерти з лиця землі.

Де Голль хотів правити з допомогою плебісцитів. Він ставив через радіо і телевізію політичні питання і вимагав відповіді: так або ні. Він об'їздив Францію і „зближався з народом", стискав руки людям, між якими було немало переодягнених аґентів поліції, щоб помагати виявленню „ентузіязму мас".

Послаблення демократичних партій (християнської демократії, радикал - соціялістів, соціялістів) не допомогло партії де Голля, але через те зросли впливи комуністів. Цьому сприяла особливо міжнародна політика де Голля. Він мріяв відновити велич Франції часів Наполеона І, коли Европа тремтіла перед її силою.

Само собою, теперішній Франції бракує матеріяльної і людської сили для світової ролі в політиці. Але де Голль хотів захопити французів ілюзіями; звелів своїм технікам будувати атомові бомби, підводні човни і підкреслював у своїх промовах „незалежність" Франції. Він урочисто собі, що своєю пропаґандою проти „американського імперіялізму" може здобути прихильність у комуністичних країнах, зокрема в Москві та в Китаї. Де Голль, щоб показати „незалежність", звелів штабам і установам НАТО вибратися із Франції і загрозив, що незабаром Франція зовсім покине цю спілку оборони проти російської небезпеки.

Бувши в Камбоджі, в Латинській Америці, в Канаді і нарешті в травні 1968 р. в Румунії, де Голль критикував „імперіялізм" Вашінґтону, але колоніялізму Москви не зачіпав. В цьому він мав повну підтримку французьких комуністів. Звичайний француз міг думати: якщо китайські, російські чи в'єтнамські комуністи добрі, то чому ганити комуністів французьких?

Щоб „допекти" немилим йому „англо - саксонцям", де Голль пробував використати фінансові труднощі Америки й Англії, вимагаючи обміну паперових долярів і фунтів, що є в Банку Франції, на золото. Коли б ця „операція" вдалася, то в міжнародному економічному житті постав би хаос, та й Франція від того не виграла б. Шість більйонів золотих долярів, які зібрано в державному банку Франції, та інші фінансові засоби не пішли на підвищення добробуту французьких народних мас. Оплати праці робітників, житлові умови у Франції гірші ніж в інших індустріяльних країнах, ціни на товари й харчові продукти вищі. Тому спокій, який панував у Франції місяць тому, був тишею, що буває звичайно перед бурею.

Протести, й демонстрації, що їх почали студенти, перекинулися на широкі народні маси. Комуністична партія, вірна директивам Москви, хотіла вгамувати цей рух проти режиму де Голля. Але, побачивши для себе небезпеку „зліва" (анархісти, маоїсти, кастристи, троцькісти), французька компартія мусіла прилучитися до страйків та протестів. Тепер комуністи вимагають для себе участи у владі. Де Голля покидають його власні партійці і йде мова про створення уряду, що мав би довір'я народу.

Чи захоче де Голль в цих обставинах лишатися декоративним президентом? І чи вдасться д е м о кратичним партіям уникнути „народного фронту" з комуністами? Чи рішаться комуністи повторити „Паризьку комуну" 1871 року? Коли б комуністи створили свою партійну диктатуру у Франції, то це був би прилід до громадянської війни. До цієї катастрофи не могли б поставитися байдуже сусіди Франції і сили НАТО.

П. А.

Д-р Володимир Душник

ДЕЛЕГАЦІЯ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ В ТЕГЕРАНІ

(3)

„Вачите, пане професоре, — сказав я, — ці протести не роблять „українські буржуазні націоналісти", як це ви звикли твердити. В тих протестах мусить бути зерно правди, коли люди їх підписують, ризикуючи своїми становищами і навіть свободою, осуджують незаконні арешти діячів української культури в Україні. Між ними є також члени Академії Наук та університетські професори, отже ваші колеґи".

Тоді він зажадав, щоб я йому дав вирізку з тієї американської газети, і додав: „Я не уповноважений дискутувати з вами про арешти в Україні, одначе, як юрист, хочу знати факти".

Назагал, як уже сказано, делеґація УССР була вповні під опікою „старшого брата" і разом з ним атакувала Західню Німеччину за нібіи відродження „неонацизму" або Ізраїлю чи ЗСА „расизм".

Під час перебування в Тегерані у нас нав'язалися дуже приязні відносини з кількома визначними іранцями. Один із них це д-р Парвіз Каземі, юрист, член іранського сенату, є спеціяльним дорадником шаха — Р. Палеві і та міністра закордонних справ Ірану. Він запросив о. прелата Кушніра, п. Сосновського та мене до свого дому, де ми зустріли другого визначного іранця, юриста Арсалана Халатбарі. Обидва вони добре ознайомлені з українською проблемою, знають основно природу московського комуністичного імперіялізму та колоніялізму. Вони теж вияснили, що між Іраном і СССР існують ніби „теплі" відносини (большевики будують в Ірані цукроварню), але іранський уряд і ввесь іранський народ є проамериканськими і орієнтуються на Захід.

Зв'язки з середниками масової комунікації

Завдяки амбасаді ЗСА представник УККА нав'язав добрі зв'язки з іранською пресою, і, за рекомендацією пп. Враяна Бела та Чарлза Пірса з американської амбасади дав інтерв'ю п-і А. Францис для „Теґеран Джорнел". Інтерв'ю мало появитися після закінчення конференції, щоб не дразнити північних „сусідів". Також інтерв'ю було проведене з п. Джеймсом Ондервудом, закордонним редактором „Кайган Інтернешнел", який приготовляв кілька статтей про „права людини за залізною заслоною". Вірменський журнал „Алік" помістив про нашу делеґацію дуже прихильну статтю.

Згадки про наш побут у Тегерані були подані в „Теґеран Джорнел" (27 квітня) та у французькомовному „Журналь де Теґеран" (4 травня), в якому ширше місце було віддане Владиці Мстиславові.

На запросини п. Волтера А. Коґла, шефа Близько-Східнього Бюра „Голосу Америки" в Атенах, Греція, п. Сосновський та представник УККА дали свої заяви щодо конференції для передачі в Україну.

Цілком зрозуміло, чому іранська преса була надзвичайно обережною відносно СССР, маючи на увазі ту делікатну рівновагу, що існує між Іраном та СССР.

Висновки та оцінка

Реасумуючи звіт Вільних Українців на Міжнародній Конференції Прав Людини в Тегерані, ми повинні мати на увазі кілька основних фактів:

Перше: Конференція була скликана Об'єднаними Націями і тому тільки держави-члени ОН могли мати там свої офіційних представників.

Друге: було також поважне число представників недержавних організацій (НГО), які з дорадчим голосом могли брати активну участь у всіх працях та нарадах конференції.

Більшість наших делеґатів не могли бути включені ані в першу ані в другу категорію. Двоє було в складі офіційних делеґацій: о. прелат Кушнір був членом канадійської делеґації з Манітоби, а д-р Галайчук був зареєстрований як дорадник при арґентинській делеґації (одначе, у бігу конференції він змінив свій „статус" і став кореспондентом „Радіо Свобода" в Мюнхені). Більшість з нас мали офіційні акредитації як кореспонденти.

Все це, зрозуміло, виключало всяку можливість брати активну участь в самій конференції. Що залишалося нам це було майже необмежене поле для позаконференційних дій („лоббі"), що ми й використали, в повні переконаний, згідно з нашими здібностями.

Потрясь, ми не смісмо забувати той факт, що конференція була опанована двома потужними більшими державами — західнім під проводом ЗСА і східнім з СССР на чолі, з тим, що арабський світ та афро - азійський бльок здебільша, як не завжди, підтримували позиції Москви.

Західні держави, а головно ЗСА, ділали дуже обережно, щоб не спровокувати дебат про „холодну війну". Становище ЗСА було що диктоване оглядами на війну у В'єтнамі та мирові переговори в Парижі.

В таких обставинах наша делеґація могла займатися тільки широкою інформативною діяльністю та позакулісовою дипломатією.

Пригадуємо також, що наша приявність у Тегерані була ніби завершенням великої протестаційної акції українців у вільному світі 28-го квітня 1968 року. Внаслідок цієї дії сотки телеграм вислано до Тегерану з протестами проти нищення української культури комуністичною Москвою. Це офіційно ствердив п. Марк Шрайбер, екзекутивний директор конференції та директор Відділу Людських Прав в Об'єднаних Націях, який сказав представникові УКК, в присутності п. Сосновського: „Ми одержали сотки телеграм від українських організацій з цілого світу". Він зажадав ще одної копії Меморандуму УККА.

Присутність на конференції сімох представників від українських організацій у вільному світі була сама собою поважним доказом на те, що українці у вільному світі є сильні та добре зорганізовані і що вони можуть вислати здібну делеґацію на міжнародну конференцію.

Без перебільшення можна сказати, що ніколи від часу Мирової Конференції у Версалі в 1919 р. українці не спромоглися на таку чисельну делеґацію на світове зібрання, скликане Об'єднаними Націями.

Присутність нашої делеґації в Тегерані переконала багатьох делеґатів, що українці у вільному світі мають великі організації, спроможності, які уможливили їм вислати таку репрезентацію. Але чи не найбільше враження зробила наша делеґація такии на представників УССР та деяких сателітних держав.

Делеґація УССР не могла зрозуміти, чому ми прибули до Тегерану. Їхні „наперсюрові" сугестії, чи не приїхали ми за гроші СІАЙЕЙ, ледве чи заспокоювали їхнє внутрішнє занепокоєння. На ділі вони були глибоко стурбовані бо наша діяльність була спрямована на захитання інтеґральности, їхнього статусу, як репрезентації „суверенної УССР".

Назагал Делеґація Вільних Українців в Тегерані провела успішну акцію для справи визволення України, широко представивши українську справу соткам делеґатів, що брали участь в Конференції. Це спеціяльно відноситься до делеґації УССР, яка була сконфронтована новим для неї чинником у міжнародній діяльності: вільні українці.

Також делеґати сателітних країн, головно тих, що мають у себе українські меншини — Польщі, Чехо - Сло-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Ольга Приходько

ПРАДІД ІЛІЯ

Частина III

НАТАЛЯ

(48)

У Кам'янці зголосилось небагато: одна лікарка — пані Огородник та три дівчини, як медичні сестри — Ася, Маруся і Женя.

Женя - наймолодша донька о. Константина.

Звичайно, вдома всі умовляли її не робити того, кажучи, що вона багато не поможе, а себе погубить. Женя щойно рік перед тим матурувала, мала вже посаду в канцелярії, а одночасно записалася до університету. Ніяких умовлянь вона не хотіла слухати. Але батько не забороняв, не міг, бо хіба ж він сам не проповідував усе своє життя — милосердя.

Маленька допомогова група поїхала туди, де положення було найгірше і поміч найпотрібніша — до Жмеринки, де на залізничих коліях стояли вагони, повні хворих.

Молоді, недосвідчені дівчата попали в таке жахливе пекло, в якому і досвідчені санітари не дали б собі ради. Це було справжнє безчувство посилати туди цих охоплених альтруїзмом дівчат. Сталося це, очевидно, внаслідок загального хаосу, який панував у країні.

Живі лежали поруч з мертвими на лавках і на підлозі у вагонах. Одні маячили, інші ніби одужували, безмежно ослаблені й голодні. Побачивши живу людину, вони благали пити, їсти, деякі проклинали і лаяли найстрашнішими словами всіх, кого бачили в білих халатах.

Для вразливої, ніжної Жені це був жахливий прихід з Дантового пекла. Вона кинулася, за продуктами, але не дістала нічого. Здорові вояки забрали все. Женя пішла до коменданта, але там сказали, що жадного постачання для хворих нема, що по всіх складах пустка. Знервована дівчина, вже не пам'ятаючи себе, кричала на коменданта, плакала і загрозила, що піде до командира дивізії, і він, комендант, стане не лише перед судом Бога, але й перед військовим судом. Це вплинуло, і десь знайшли хліб і сало. Але хіба це справа для тяжкохворих?

Медичні сестри обмивали, обтирали хворих і давали їм той чорний хліб і сало. Деякі не могли їсти сала, а тільки лизали його.

На третій день Ася зомліла з високою гарячкою і її відправили до Кам'янця. Пізніше заслабла Маруся. Лікарка і Женя залишилися до кінця, аж поки той потяг не скерували до якогось іншого міста.

Женя повернулась додому. Була завошивлена так, що мати не дозволила їй зайти до хати, а винесла чистий одяг, і десь за хлівом Женя вимилась і передягнулась в усе чисте. Не розказувала нічого. Вула як прибита, змінилась так, ніби її хтось виміняв.

Спочатку думали, що це тимчасове, що згодом дівчина якось розважиться, і то перейде. Але не переходило. Правда, вдома догадувались, що була для того ще одна, дуже важлива причина, що з тієї подорожі до Жмеринки розійшлася вона з коханою людиною і розбила так свою мрію про майбутнє. Про це ніхто нічого певного не знав, бо Женя завжди була мовчазною і до крайности замкненою. Ясно було одно, що вона перебуває в глибокій депресії. На вразливому серці такі рани не гояться. І Женя вже ніколи не стала такою, якою була раніше. Цікаво, що вона не заразилась тифом, як її товаришки, хоч, як видно було з її настрою, охоче відійшла б з цього світу...

В тій неспокійній добі багато людей переїздило через Кам'янець, який був переповнений тимчасовими мешканцями, і переїждці, не маючи де спинитися, просились до о. Константина переспати чи перебути кілька днів. Між іншими і К. Стеценко, який довгий час очікував на перепустку для дальшої подорожі, також перебував в затишному домі о. Константина. Тут уклав він свою музику до „Гайдамаків".

К. Стеценко мав звичку рано вставати, так само, як і бабуся Наталя. Вони заприятелювали і щоранку першими сходилися до снідання. Композитор дуже тішився, що в домі є рояль, і міг може компонувати. Часами грав він щось для бабусі, і музикально чутлива бабуся любила то слухати.

Одного разу заїхав і М. Леонтович. Це сталося в холодний осінній вечір, коли сік дрібний, докучливий дощ і коли людині особливо прикро залишатись без притулку. Хтось привів цього пізнього гостя в теплу хату о. Константина, де на канапі коло печі вигрівалися дві киці. Гість, після зимної сльоти, був зворушений цим затишком і потім все повторював, що там де є коти, там завжди тепло і спокійно, бо ця тварина не зносить ні холоду, ні ґвалту.

Отже, в домі завжди був рух і багато людей. А епідемія тим часом все більше ширилась і серед місцевого населення. Майже в кожному домі був хтось хворий і багато, багато людей вмирало. Не дивно, що і о. Константин, допомагаючи іншим, заразився тифом. Ця тяжка недуга поборола кволе, вже старе тіло, і шляхетна, праведна душа відійшла до вічних обителів правди.

Дім і Наталя осиротіли.

Бабуся Наталя, яка звикла до дбайливої опіки свого чоловіка, тяжко переносила своє безпомічне становище, свою гірку вдовину долю. Але, не зважаючи на фізичну слабкість та на жорстокі умови існування, пережила свого чоловіка майже на чотирнадцять років.

Які тяжкі були ці роки, яке тяжке життя! Як доводилось бідувати!

Бабуся Наталя спродувала з дому всякі речі, щоб купити трохи харчів. Ще щастя, що було що продавати. На горищі за довгі літа назбиралося багато всякого мотлоху, але й цінних річей була там велика засоба: всякої одежі, старомодних суконь, плащів, навіть кожухів — все з доброго матеріялу.

При великій економічній скруті тих часів, коли крамниці стояли пусткою або й були зовсім закриті, ті всі старі речі було добре продати. Але, на жаль, за ті гроші мало що можна було купити, бо гроші втратили ціну, і люди воліли полагоджувати свої інтереси виміною, при чому завжди вигравав практичніший і обізнаніший з потребами дня. Очевидно, то не була бабуся, яка з молодих літ терпіти не могла ніякого гандловання і була зовсім непрактична. Але бідa і її примусила бути уважнішою. Знайшлися у неї деякі речі, які в той час особливо високо цінилися і на які був великий попит, наприклад, кінська збруя з доброго ременя.

Колись давно, коли переїздили з села до Кам'янця, стара пані-матка не хотіла продавати ту збрую за безцінь і кинула її на віз, міркуючи — хай іде до Кам'янця, може коли згодиться. Ну й згодилась. Коли бабуся Наталя винесла збрую на базар, то не мусіла й ціни призначати: покупці, один перед одним почали накидати ціну і сваритися між собою так, що бабуся налякалась, щоб не звернули уваги міліції. Отже, поспішила передати то ножну із знайомих людей, а потім таком через знайомих шахрафіян досить вигідно виміняла ту збрую на продукти і годувалась з того довший час.

(Далі буде)

Адв. Роман Гуглевич перевибраний...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

наших організацій, себто українська громада Ню Йорку, та г) репрезентування української громади м. Ню Йорку та дбання про її належний престиж і відповідне місце серед інших українських скупчень, та серед інших національних груп в Ню Йорку.

Про фінанси звітував касир Лев Пришляк, а від Контрольної Комісії звітував заступник голови д-р Володимир Нестерчук, підчеркуючи взірцеву працю уступаючої управи під головуванням адв. Романа Гуглевича.

Після того представник УККА в особі д-ра Ярослава Падоха висказав Метрополітальному Відділові УККА признання за його зразкову громадську працю і за добру організацію збірки датків на Український Народний Фонд та вручив голові адв. Романові Гуглевичеві грамоту признану Централею УККА. Він висказав певність, що Українська Громада Ню Йорку й надальше буде вести перед у збірці датків УНФонду та зреалізує намічену головою Комітету адв. Р. Гуглевичем мету, а саме суму $ 25.000 кожного року на цілі УНФ.

Після дискусії та уділення абсолюторії уступаючій управі, на внесок Комісії Матки в складі Катерини Пелешок, мґра Івана Базарка та д-ра Олександра Соколишина через аклямацію обрано нові завідуючі органи, а саме: на голову перевибрано адв. Романа Гуглевича, а заступниками голови обрано: мґра Івана Базарка, Катрю Пелешок і адв. Івана Флиса.

В склад Управи обрано інж. Юліяна Фриза, Степана Чуму, Іванну Бенцаль, Лева Пришляка, д-ра Ігоря Сеневицького ,д-ра Василя Палідвора, д-ра Софію Карпінську, д-ра Василя Вишиваного, дра Олександра Соколишина, адв. Волтера Стека, д-ра Семена Федюка, Михайла Салдана, Петра Гоя, Михайла Юзеніва, Степанію Бартко, інж. Володимира Базилевського, Степана Шепаровича, Михайла Гузара, Олексу Калинника, Лаврентія Барицького, Тиміша Шевчука, Івана Малець, Лева Куделю, Степана Вітенюка та Миколу Турецького. Контрольну Комісію обрано в складі: д-р Володимир Нестерчук, інж. Роман Гойдиш, Микола Ганущак, Роман Крупка та Михайло Шпонтак. Громадський Суд обрано в складі: д-р Іван Козак, суддя Богдан Ластовецький та Гнат Марчак.

Одною із важніших справ, що її розглядав Загальний Збір поза вислуханням звіту та вибором нових органів — була справа репрезентативного дому в метрополії світу — Ню Йорку, що лежить в інтересі не тільки самого Ню Йорку, але загалу нашої спільноти в Америці. Рішено скликати для тієї справи окреме віче в якнайкоротшому часі. Загальний Збір підчеркнув також конечність посилення збірки на Український Народний Фонд.

Збори закінчено о годині 7.30 кінцевою молитвою подяки, яку провів Впр. о. д-р В. Ковалик .

Павло Шевчук переобраний на голову...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

вих діячів, зокрема секретарів та збільшення їх активности. Після дискусії над звітом, в якій взяли участь Д. Олійник, П. Бішко, Я. Дулиш, В. Запаранюк і ін. уділено абсолюторію управі та обрано нову в такому складі: Павло Шевчук-голова, Василь Жмуд і Пелягія Серединська — заступники голови, Василь Колодій і Осип Пацак — секретарі обох мов, Василь Труфин — касир, Осип Білинський — спортовий референт, Дмитро Олійник — імпрезовий референт, Павло Шевчук — організаційний референт. Контрольна Комісія: Мирон Лесник, Василь Гупаловський і Юрій Грицай.

Після цього гол. секретар УНС Ярослав Падох виголосив доповідь про стан УН-Союзу, перебіг і ухвали Головного Уряду на його недавніх річних нарадах та про завдання УНС, його Відділів і Округ в ювілейних роках „Свободи" та УНС у наступному році. Поміж найважливішими завданнями він підмітив відновлення забезпечення членів, яким кінчаються їхні 20-річні грамоти, підвищення сум забезпечення членів, забезпечння всіх дітей родин членів та приєднання до УНС тих українців, які ще в ньому не є, щоб вони стали ювілейними членами нашої установи. Підмічуючи вагу 75-річної праці УНС та його органу, який є найстаршою українською газетою в світі, подібно як УНС є найстаршою установою, гол. секретар закликав усі Відділи та всіх членів їх урядів до збільшеної активности в ці ювілейні роки, щоб придбати для УНС ювілейний, тобто багато кращий ріст, як досі, в звичайні роки. Після доповіді гол. секретаря розвинулася оживлена дискусія, присвячена пляновій праці на цей рік і наступний, в якій взяли участь Мирон Лесник, п. Катерина Терлецька, о. Лев Ліщинський, П. Шевчук, Д. Олійник, В. Варшан, п. Дулиш, п. Гнатківський і ін. Ширше про постанови Гол. Уряду розповів гол. радний В. Запаранюк. Схвалено влаштувати восени ювілейну імпрезу на пошану „Свободи", влаштувати окружний організаційний курс, обов'язково виконати річну квоту членів і то всіми без винятку Відділами. В часі погощення, яке влаштував місцевий Відділ УНС, гол. секретар Я. Падох розповів про проголошений мейором столиці український день у Вашинґтоні та про маніфестації, які там відбулися день раніше для відмічення 50-річчя відновлення української державности, з яких він саме повернувся.

ДЕЛЕГАЦІЯ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ В ТЕГЕРАНІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ваччини та Румунії, були під враженням нашої діяльности і взагалі нашої появи.

Отож, не зважаючи на ряд несприятливих чинників, ми віримо, що наші зусилля на Міжнародній Конференції не були безплідними. Делегація Вільних Українців зробила все можливе, щоб винести проблему поневолення українського народу на міжнародний форум, форум Об'єднаних Націй.

* *

На закінчення згадаю, що в поворотній дорозі до Ню Йорку я відвідав на короткий час декілька европейських столиць. В Атенах мав зустріч з п. Дж. Т. Марангідесом, директором Секції Закордонної Преси при Міністерстві Прем'єра, що покликав спеціяльного редактора, якому представник УККА дав інтерв'ю про заходи вільних українців в Тегерані. В Римі я промовляв через Ватиканське Радіо (в українській програмі, яку ведуть оо. Василіяни). В Мюнхені мав зустріч з д-ром Антоном Вушеком, редактором „Сентрал Юроп Джорнел", який обіцяв вмістити в своєму місячнику коментар про Меморандум УККА. В Мадриді виступав у щоденній українській громаді („Радіо Насіональ де Еспаня") під дирекцією ред. Володимира Пастущука, передаючи для слухачів в Україні свої враження про Міжнародну Конференцію Прав Людини.

ОБ'ЄДНАННЯ „ЯРОСЛАВЩИНА ТА ОКРАЇНИ ЗАСЯННЯ" під Патронатом Преосв. АНДРІЯ САПЕЛЯКА

інформує, що в часі побуту в Торонті

ІХ БЛАЖЕНСТВА ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА УКЦЕРКВИ

Кардинала ЙОСИФА

в половині червня 1968 ЯРОКЗА

принесе в дарі

Найдостойнішому Гостеві образ — відтворення

чудотворної ікони Богоматері „МИЛОСЕРДЯ ДВЕРІ"

з Ярослава над Сяном, який то дар Первоєрархові УКЦ був врочисто ухвалений земляцьким соймиком в Шикаґо 4-го вересня 1966 року.

Ближчі інформації в Торонті по тел.: 239-5176.

Президія ЯРОКЗА прохає Земляків з обох держав прибути до Торонта і других міст в Канаді на врочистості вітання — зустрічі з Ісповідником Віри.

•

Jaroslaw Society, 4176 Spring Cr., Cleveland, Ohio. 44144

УКРАЇНСЬКА МУЗИЧНА ШКОЛА в НЮ ЙОРКУ
ВОЛОДИМИР ЦІСИК — директор

П'ятниця, 7-го червня 1968 року, год. 8-ма веч.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ, 149 — 2-га Евеню, Ню Йорк, Н. Й.

ВЕЧІР СТАРОКЛЯСИЧНОЇ МУЗИКИ

Бах, Вівальді, Гендель, Глюґ, Телеман. Дуети, тріо, квартети і смичковий ансамбль

•

НЕДІЛЯ, 16-го ЧЕРВНЯ ц. р., год. 2-га по пол., УНДім, 140-142 2-га Еве. заля ч. 22

Учнівський Концерт

Кляси: І. Гаврилюк — фортепіян, О. Музиченко — фортепіян; М. Цісик — фортепіян, В. Цісик — скрипка, Цуканова — фортепіян. Сольові і збірні виступи.

Важне повідомлення в справі поїздки автобусами з Ню Йорку до Торонта

ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

ОРГАНІЗУЄ ЗБІРНУ ПОЇЗДКУ МИРЯН ДО ТОРОНТА

в днях 14-го, 15-го і 16-го червня 1968 року

ПРИВІТАТИ

Блаженнішого Верховного Архиєпископа

Кардинала ЙОСИФА СЛІПОГО

Поїздку організується прив. автами та автобусами.

ВІД'ЇЗД АВТОБУСІВ З НЮ ЙОРКУ: субота 15. червня, год. 8-ма рано (Нар. Дім) 142 — 2-га Аве.,

ПОВОРОТ З ТОРОНТА: неділя 16. червня ГОДИНА 6-та ПО ПОЛ. (сейчас після Концерту з Виставової Площі) та приїзд до Ню Йорку в понеділок вранці. Кошти переїзду в обидві сторони ДОЛ. 16.00.

УВАГА: На загальне бажання ОДИН АВТОБУС ВІД'ЇДЕ з НЮ ЙОРКУ (Нар. Дім) в п'ятницю, 14. червня, год. 8-ма веч.
Поворот з Торонта також о год. 6-ій веч. з Виставової Площі, зараз після Концерту. Кошти переїзду цим автобусом виносять ДОЛ. 18.00.

Зголошення на поїздку з вплатою коштів ДО 12. ЧЕРВНЯ приймають:
АРКА — 48 Іст 7-ма вул. (GR 3-3550) та
„ВЕСЕЛКА" — 144 2-га евеню (тел. 674-9576)

Для тих, що їдуть автобусами та не мають забезпеченого нічлігу, будуть зарезервовані готелі за окремою оплатою.

Для переїзду границі, ВСІ мусять мати при собі громадянські папери або пашпорт або зелену картку ідентичности.

УПРАВА ТОВАРИСТВА

ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ — ВІДДІЛ в ПАССЕЙКУ, Н. Дж.

ОРГАНІЗУЄ ЗБІРНУ ПОЇЗДКУ МИРЯН ДО ТОРОНТА

в днях 14-го і 15-го червня 1968 року

ПРИВІТАТИ

Блаженнішого Верховного Архиєпископа

Кардинала ЙОСИФА СЛІПОГО

Кошти переїзду з Пассейку до Торонта та з поворотом:

АВТОБУСОМ — 15 долярів від особи. Від'їзд автобусів з Пассейку — п'ятниця, 14-го червня, год. 10-та веч., з-під Української Централі. Поворот з Торонта — год. 4-та по пол., неділя, 16-го червня.

ЛІТАКОМ — Джетом 56.50 дол., а Моґавк 46.00 дол., плюс 2.50 дол. податок, від особи. Якщо їде більше осіб, то дають відповідну знижку.

Зголошення на поїздку разом з вплатою коштів, приймають:

Уряд парафіяльний — Всеч. о. В. Білинський
Народний Дім — п. Я. Петрик
Українська Централя — п. І. Хомко

Для тих, що їдуть автобусами та не мають забезпеченого нічлігу, будуть зарезервовані готелі за окремою оплатою. Для переїзду Всі мусять мати при собі громадянські папери або пашпорт або зелену картку ідентичности.

УПРАВА ТОВАРИСТВА.

Ділимося сумною вісткою з Друзями і Знайомими, що дня 4-го червня 1968 року по довгій і тяжкій недузі упокоїлась в Бозі на 72-му році життя наша Незабутня Приятелька

МАРІЯ СТЕПАНІВНА МИХАЙЛЕВСЬКА

довголітня медична сестра у таборі ім. Лисенка в Ганновері, Німеччина.

ПАРАСТАС — у четвер, 6-го червня ц. р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Мурянки — 5316 Rising Sun Avenue, Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН — в п'ятницю, 7-го червня 1968 року о год. 10-ій рано із похоронного заведення на цвинтар Oakland, Philadelphia, Pa.

В глибокому смутку:
друзі: МАРІЯ БІЛЕЦЬКА
ЛІДІЯ КОВАЛЕВСЬКА
НІНА та ІВАН КУНДИЧІ
ПОЛІНА ПЕТІНА
НІНА МАТЮШКОВА
ГЕНАДІЙ РУДНЄВ

ПОВІДОМЛЕННЯ

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Т-ва „Самопоміч" в Джерзі Сити, Н. Дж.

— відбудуться

дня 9-го червня ц. р. о год. 3-ій по пол.

в ДОМІВЦІ при 588 Summit St., Jersey City, N.J.

ПОРЯДОК:

1. Відкриття і порядок нарад. 2. Відчитання і затвердження протоколу попередніх Загальних Зборів. 3. Звіт Управи і Контрольної Комісії. 4. Дискусія і уділення абсолюторії. 5. Вибір Управи, Контрольної Комісії і Товариського Суду. 6. Плян праці на 1968 р. 7. Евентуалії

УПРАВА Т-ВА „САМОПОМІЧ"
ВІДДІЛ ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.

ЗАКЛИК

На запрошення Преосвященного Митрополита та всіх Українських Преосвященних Владик Канади в дні 14. червня цр. прибуде до Канади, до міста Торонта, Голова Української Католицької Помісної Церкви Його Блаженство Верховний Архиєпископ Йосиф Кардинал Сліпий .

Союз Українських Купців і Підприємців в Ню Йорку закликає все Українське Купецтво привітати Первоєрарха нашої Церкви та взяти участь в цій історичного значення зустрічі з Ісповідником Христової Віри з Його Блаженством Кир Йосифом в Торонті в днях 14-17 червня цр.

Крім власних середників транспортації ВШ. Члени можуть скористати з організованої збірної поїздки автобусами, які відїжджають з Ню Йорку в днях 14 та 15 червня цр., як це подається в окремих оголошеннях на сторінках преси. Свою участь в збірній поїздці слід зголосити до членів СУКіП: Арка та Веселка в Ню Йорку найдальше до дня 12. червня.

Для інформації подаємо (частинно) програму вшанування Найдостойнішого Князя Церкви в Торонті:

П'ятниця, 14 червня, год. 3-тя по пол. Кардинала вітатимуть на летовищі.

Субота, 15 червня, год. 9-та рано Служба Божа (для молоді) в Соборі Св. Миколая (Квін стр. і Белвуд), год. 4-та по пол. буде відслужений Молебень в Церкві Св. Покрови (при Лінц стріт).

Неділя, 16 червня, год. 11 перед пол. Архиєрейська Служба Божа на Виставовій Площі, год. 4-та по пол. там же на Виставовій Площі Концерт в честь Верховного Архиєпископа Кир Йосифа. На випадок непогоди — в Авдиторії на Виставовій Площі.

Понеділок, 17 червня, вечером Великий Бенкет в честь Його Блаженства. До участі в Бенкеті слід голоситися впрост до: Eng. Emil Tarnawskyj, 2199 Bloor St. W., Toronto, Ont., Canada, залучивши чека на дол. 25.00, а квиток вступу буде виданий при вході на залю.

Просимо всіх до масової участи

УПРАВА СУКіП

Оселя Українського Робітничого Союзу „ВЕРХОВИНА" в Глен Спей, Н. Й.

СУБОТА, 8-го ЧЕРВНЯ 1968 р., год. 9-та веч.

ПЕРША ВЕСНЯНА ЗАБАВА

Грає „ВЕСЕЛКА"

Ділимося сумною вісткою, що дня 11-го травня 1968 року відійшла у Вічність, по довгій, тяжкій недузі, проживши 68 літ, наша Найдорожча СЕСТРА і ТЕТА, бувша монахиня (Мати СОФІЯ) і учителька С.С. Василіянок у Львові

с. СТЕФАНІЯ СОФІЯ БУКШОВАНА

Похорон відбувся 18-го травня 1968 року у Львові.

Горем прибиті:
сестри: АННА НІМЧАНОВСЬКА з родиною
МАРІЯ РАЙ з родиною
братова — БУКШОВАНА СТЕФАНІЯ з донькою
брат — ІВАН БУКШОВАНИЙ з родиною в Україні

У ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. ЛІДІЇ ПОСТОЛЮК

буде відправлена

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

в четвер, 6-го червня 1968 р.

о год. 7-ій рано
в КАПЛИЦІ СВ. АП. ПЕТРА і ПАВЛА
в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж., при Бентлей вул.
Просимо про молитви за спокій Душі Покійної.

МУЖ, ДОНЯ з МУЖЕМ і РОДИНА

Замість квітів на свіжу могилу
св. п. ПАНТЕЙЛЕМОНА ШУГАНА
на фонд видання збірника про Теребовлю
зложили:
по 10.00 дол. — д-р В. Палідвор, А. Ройовський, О. Головацький, Ю. Фриз, М. Курочка;
по 5.00 дол. — І. Хома, В. Фриз, М. Губіцький, Лідія Стасюк.

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Друзів, Побратимів по Зброї і Знайомих, що дня 3-го червня 1968 р. у Мілвокі, Віск., після довгої і важкої недуги, заосмотрений Найсвятішими Тайнами відійшов у Вічність на 84-му році трудолюбивого життя наш Найдорожчий ЧОЛОВІК і БРАТ

СВ. П. МИКОЛА ҐРЕЧИЛО

кол. старшина б. австрійської Армії та сотник Української Поліції, народжений 17-го травня 1885 р. в Рідзвянах коло Теребовлі, Західня Україна.

ПАНАХИДА буде відслужена в середу, 5-го червня ц. р. о год. 7:30 увечері в похоронному домі Брушкевича, при 2101 West Mitchell Street, Milwaukee, Wisconsin.

ПОХОРОН відбудеться в четвер, 6-го червня 1968 р. о год. 10:00 ранку з того ж похоронного дому до української католицької церкви св. Михаїла, а звідтіль на місцевий цвинтар.

Безмірним горем прибиті:
ІВАННА — дружина
КАТЕРИНА МАЮК — сестра з чоловіком і дітьми та дальша Родина в Україні

1648 So. 15 Place, Milwaukee, Wis. 53204

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що 29-го травня 1968 року відійшла у Вічність на 4-му році життя в трагічному випадку наша Найдорожча і Улюблена ДОНЕЧКА, СЕСТРИЧКА і ВНУЧКА

Ляриса Лідія САМОТУЛКА

ПОХОРОН відбувся дня 3-го червня 1968 року з похоронного заведення Кошека до церкви св. Йосафата в Трентоні, Н. Дж., а гріб запечатано на Українському Цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:
ТЕОДОСІЙ і ДАРІЯ — батьки
МАРТУСЯ та ОЛЯ — сестри
ЄВГЕН — брат
АДОЛЬФ і ОЛЬГА СЛИЖІ — дідусь і бабуся
Родина в ЗСА, Канаді й Україні

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в п'ятницю, 24-го травня 1968 року упокоїлась в Бозі на 86-му році життя в Станиславові наша Найдорожча МАМА, БАБУСЯ і ПРАБАБУСЯ

бл. п. ВАРВАРА з ЯРЕМЧУКІВ ДЕМЕДЮК

Похорон відбувся в понеділок, 27-го травня 1968 року.

ЗАУПОКІЙНА ПАНАХИДА відбудеться в НЕДІЛЮ, 9-го ЧЕРВНЯ 1968 року в год. 11:30 ранку в Українській Католицькій Церкві РІЗДВА ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ в НЮ БРАНСВІК, Н. Дж.

В глибокому смутку:
ДМИТРО — син з дружиною ЛЕСЕЮ і дітьми
ПЕТРО — син з дружиною ТАЇСОЮ і дітьми в Австралії
МАРІЯ — донька з мужем МИХАЙЛОМ ФЕРЛЕЄМ і дітьми, і внуками в Україні
ОДАРКА — донька з мужем ІВАНОМ БОДНАРУКОМ і дітьми в Україні

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ У ВАШИНГТОНІ

(Продовження з попереднього числа)

О 7-ій вечора сотні людей віталися, знайомились, розмовляли під час години коктейлю. Там були люди дослівно з усіх сторін світу, при чому представників українців значно менше, як американських і закордонних гостей. Приблизно те ж і на бенкеті: на яких 500-600 учасників українців була тільки третина. Відразу ж зазначимо: це був один із найкращих бенкетів будь-коли уряджуваних УККА. Для документації наводимо прізвища гостей і господарів за почесними столами: д-р Лев і Пані Добрянські, провідник урядової меншости в Конгресі Джералд Форд із дружиною, амбасадор В'єтнамської Республіки Буї Дієм з дружиною, політичний втікач із Куби проф. Петеддія, представник Вірменського Конґресу д-р Абрагамян з дружиною, конґресмен Майкел Фіґен з дружиною ,амбасадор Корейської Республіки Сен Джеен-Чан, амбасадор Китайської Республіки Чов Шу-Кай, представники американського Крайового Комітету Прав Людини, проф. А. Епп, представники центральних установ і екзильних урядів та представництв Угорщини, Вірменії, Естонії й ін. країн, включно з Кубою, представники козацтва та ін. За списком місць у почесній президії, складеним готелевою службою, до названих треба додати багатьох інших діячів, у тому президентів усіх чотирьох українських братських союзів, — УНСоюз репрезентував головний предсідник Йосиф Лисогір з дружиною, заступник гол. предсідника Володимир Сохан та гол. секретар д-р Я. Падох. У тому списку пані і панове: голова СУА п-ні С. Пушкар, д-р О. Білик, д-р В. і п-ні Душник, д-р Г. Абрагамян, п. В. Джус, д-р М. Варталос С. Сприньский, В. Мазур, Й. Казескас, д-р Р. Смаль-Стоцький, Л. Футала, В. Претка з дружиною, д-р В. Форворд, д-р М. Кушнір, мгр. І. Винник, о. Д. Павер, п-а В. Довгань, о. д-р М. Войнар, В. Задорецький з дружиною, ред. І. Білинський, п-ні Ф. Ґуаріно, І. Гресвел, полк. Назаренко, Б. Діксон, Дж. Ковецкас із дружиною, Дж. Тут, П. Єнагіно, п-ні Назарук, о. Дж. Торнінґ, мгр. І. Базарко, д-р С. Ворох, п. Чорнодольський — голова Відділу УККА в Балтиморі, та багато інших.

Бенкет розпочав словом-привітом президент УККА д-р Л. Добрянський, підкресливши непроминальне історичне значення того, що сталось у січні 1918 року в соборній Україні — проголошення відновлення Державности. Від імени організаційного Комітету коротко промовляв В. Претка. Далі бенкетом провадив майстер церемонії екзекутивний віцепрезидент УККА Йосиф Лисогір, з притаманним йому тактом, повагою і час до часу гумором.

Американський національний гимн, який започаткувала солістка Х. Липецька, був підхоплений хором Капелі Бандуристок, за фортепіяном Віра Патапенківна. Вcч. о. д-р М. Войнар провів молитву, прохаючи в Бога благословення для всього українського народу в його змаганнях за остаточне відновлення незалежної Української Держави. Майстер церемонії зачитує понад 30 привітів - телеграм і листів, з відзначуванням 50-ліття проголошення УНР та підтримкою України в її боротьбі за людські і національно-державні права. Привіти надійшли від багатьох сенаторів і конґресменів, у тому М. Янґа з П. Дакоти, сен. Р. Кеннеді з Ню Йорку, республіканського кандидата на президента Р. Ніксона, сенаторів Ріґена та ін. із Каліфорнії, сенаторів і конґресменів з Мишиґену, конґр. В. Бирна з Пенсилвенії. П. Джаксона — з Національного Комітету, конґр. А. Ґріна з Міннесоти, конґр. Р. Тафта мол., керівника Республіканського Національного Комітету та багатьох ін. Далі відбувається церемонія вручення Шевченківської Грамоти Свободи, що її передає д-р Л. Добрянський провідникові меншости в Конґресі Джералдові Фордові. Державний діяч відповів на цю нагороду видатною промовою, яка буде опублікована в „Українському Тижневику" англійською мовою.

Конґресмен Дж. Форд, між ін., сказав: „Щороку ми відзначаємо День Української Незалежности 22 січня в Конгресі не лише для того, щоб вшанувати наших громадян українського походження, але й для того, щоб підкреслити, що наш світ є свідком безоглядного і брутального імперіялізму, про який ніхто не повинен забувати". Промовець вказує на Москву та заявляє, що так зв. Совєтський нібито „Союз", є насправді найбільшою фікцією, за якою криється імперіялістична совєтська Росія і безправні поневолені нації. „Я закликаю Президента Америки наполягати на тому, щоб чорні списки справ імперіялістичної Росії таки були винесені на обговорення на форумі Об'єднаних Націй!" Промовець, цитуючи Т. Шевченка, закликав американців українського походження брати участь у політичному житті країни, провадити між американцями роз'яснювальну діяльність про так зв. „комунізм" та імперіялістичну загрозу збоку Москви і Пейпінґу та підкреслив, що Америка не залишить поневолених націй, ані не відступить від принципу самовизначення народів. Промову Дж. Форда багато разів переривали оплесками. Представник „Голосу Америки" обіцяв передати цю знаменну промову члена Конґресу в Україну, в перекладі на українську мову.

П-ні В. Тутан передає з Комітету УККА подарунок для дружини конґресмена Фіґена, подарунки для дружин амбасадора Вільного Китаю, посла Республіки В'єтнаму, представника Вільної Кореї. Ця зворушлива частина бенкету проходила під невгавні оплески півтисячної залі, перериванi короткими промовами-подяками, сповненими почуттям щирого братання між вільними людьми всіх націй і рас — для спільної боротьби проти комуністичного імперіялізму та російського і пекінського потоптання Права Людини. Після виступів чарівно-рухливих „Верховинців" з кількома танцювальними номерами, вкритих зливою оплесків, д-р В. Душник прочитав українською мовою „Звернення до поневоленого українського народу": сказано про цьогорічне відзначення Золотого Ювілею відновлення Української Державности і непримиренну боротьбу за її остаточне відновлення — боротьбу проти совєтської Росії та всіх їй співдружніх сил. Промовляючи від імени сенатора Проксмаєра, д-р Форворд з Комітету Прав Людини покликавсь на слова Т. Шевченка „Борітеся — поборете" і цитував Василя Симоненка. З великим успіхом виступили в мистецькій частині бенкету юні бандуристки з Дітройту, які у виконанні пісень виявили зростаючу культуру співу та гри цілої Капелі. До речі, ще перед бенкетом багато американців купували платівки Капелі Бандуристок під мистецьким керівництвом колишнього випускника Київської Консерваторії Петра Потапенка. Бандуристок нагороджували присутні довгими оплесками як і „Верховинців", а потім оплески були присвячені Міс ЗСА п-ні Мішел Метрінко, тепер студентці юристики у Вашинґтоні. Капеля бандуристок виконала пісні: „Стрілецька слава", „Не хилися, берізонько" та ін., особливо вдало „Ми йдем вперед" і „Ми ростем"; пісні переплітались віршами, що не завжди доходили до слухачів у велетенській залі, і тому монтаж сприймавсь скорше, як концертовий виступ (тим більше, що три чверті гостей не розуміли української мови). В подяку п. Дж. Фордові за його велику працю на користь визволення поневолених, але не скорених, Капеля Бандуристок виконала „Амеріка, о б'ютіфул", збираючи рясні оплески та окрему подяку зворушеного державного діяча, який назвав представників етнічних спільнот найкращими, зразковими громадянами Америки та закликав, аби вони — себто ми — провадили роз'яснювальну працю серед гущі американського народу про „комунізм" і високо тримали прапор боротьби за права людини і народів.

Вся заля встала — гремить „Ще не вмерла". Пригасло світло, і між столами з'явились бенґальські вогні, що яскраво освічували знаменні ювілейні дати: „50 років", „Слава УНР" та ін.

Перед закінченням бенкету майстер церемонії представив почесних гостей бенкету, а о. Даніел Павер з Джорджтавнського університету провів заключну молитву: покликаючись на слова Т. Шевченка про батька американської нації Дж. Вашинґтона, Всч. о. Павер повністю зацитував молитву за добро і волю Америки, яку склав Джордж Вашингтон, перший президент цієї країни свободи.

Так закінчився біля 11-ої год. вечора бенкет, що був демонстрацією досягнень української культури і мистецтва, і виявом особливо важливого факту: дедалі, то більше Україна знаходить друзів і прихильників у своїй боротьбі за здійснення національного ідеалу.

Першого червня у Вашинґтоні також показало, що українська громада повинна фінасово і фізично перепочати, та що мусить бути узгоджене плянування більших імпрез — узгоджене між нашими великими організаціями і товариствами, бо багато імпрез на велику міру того ж самого кінця тижня можуть спричинитись до частково зменшеного їх успіху. Однак, заключний ювілейний Український День у Вашинґтоні, без огляду на невелику участь української спільноти, був гідним завершенням святкувань і, одночасно, був днем великої мобілізації світових вільних антиімперських протикомуністичних сил до нової, ще більш напруженої боротьби з ворогом Людини і Народів. Бо, як сказав у промові біля пам'ятника Т. Шевченкові голова НТШ проф. Р. Смаль-Стоцький: „Світ іде до волі, а імперії - гинуть!"

(Л. П.)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 8-го ЧЕРВНЯ 1968 р.

БРУКЛИН, Н. Й. Місячні збори Т-ва Б. Хмельницького — 158 Відд. о год. 8-ій веч. в УНДомі при 216-218 Grand St. Проситься вирівняти залеглі вкладки і розмети за померлих членів до 25 кожного місяця. — Ю. Сокол, предс., М. Кіт, рек. секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Збори Б-ва св. І. Хрестителя — 270 Відд. о год. 7-ій веч. в домівці УНДому при 96 Флїт вул. Є важні справи. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — С. Островський.

НЕДІЛЯ, 9-го ЧЕРВНЯ 1968 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 251 Відд. о год. 11:30 ранку у церковній залі св. ап. Петра і Павла при Вест 7-ій вул. — В. Козир, предс., Т. Шмагала, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Т-ва Сокіл — 336-ий Відділ о год. 11-1-ої по пол. в церковній залі св. Йосафата при 5720 Стейт Рд., Парма, Огайо. — В. Шмагло, предс., Гр. Кісіль, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. Василія Великого — 364 Відд. о год. 2 по пол. в УНДомі, 3161 East 93rd St. — Управа.

MONESSEN, Pa. Місячні збори 338 Відд. о год. 1-ій по пол. в Укр. Залі на 2-ій вулиці, 213 Скулмекер Евеню. Проситься чл. прибути і вирівняти свої довги. — П. Янковський, предс., М. Куць, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Збори С-ва Пресв. Богородиці — 36-ий Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Амер. Клюбі. Є важні справи до полагодження, тому проситься членство прибути. — Марія Філяс, предс., Катерина Ярославська, касир, С. Гунька, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Місячні збори Т-ва Любов — 45-ий Відд. о год. 11:30 до 1:30, у Домі У. А. Горожан при 847 Френклін вул. Проситься чл. прибути і вирішити справу 75-ліття Дня „Свободи", що відбудеться 23 червня ц. р. Маємо рішити в який спосіб, виїхати — окремо чи автобусами. — Управа.

ТАРЗАН, Ч. 6009. Згинула одна собака!

— Першої ночі ми влаштували табір. Я твердо заснув, аж нагло чути було жахливий галас... Вияснював Пейс.

— Я чув рик леопарда, але ж було так темно, що я не міг нічого бачити...

— Після цього я почув скавуління одного з моїх собак, і вранці ми ствердили, що він згинув!